

39438.

Po

Zal

Mladini!

Pogostno in vsakdanje sveto obhajilo.

Spisal
o. Julij Lintelo, D. J.

1911.

Založila Katoliška bukvarna v Ljubljani.
Natisnila Katoliška tiskarna.

Nihil obstat.

20. Jan. 1911.

Dr. Fr. Ušeničnik.

Imprimatur.

Kn.-škof. ordinariat v Ljubljani,
dne 24. januarja 1911.

Janez Flis, vic. gen.

030032933

Vse pravice pridržane.

Predgovor.

Najljubeznivejši prizor, kar jih je svet videl, je pač oni dogodek, ko so matere privedle otroke k Zveličarju, in je Zveličar, nebeški prijatelj otrok, roke nanje polagal, jih objemal in blagoslavljal. Še lepši prizor pa — seveda telesnim očem prikrit — se ponavlja vsakikrat, ko si isti nebeški prijatelj otrok izbere v čistem srcu svoje bivališče in se združi v svetem obhajilu z nedolžno dušo. In da bi se to pogosto godilo in da bi se pričelo že, dokler je srce mladine še popolnoma čisto, k temu sedanji Jezusov namestnik na zemlji, sv. oče Pij X., prav z vneto besedo opominja. »Otroci, kar največkrat k božji mizi, tudi vsak dan!« tako se glasi poziv iz Rima. V svojem odloku z dne

20. decembra 1905 pravi namreč sveti oče: »Pogostno in vsakdanje sveto obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkev tako srčno želita, naj bo vsem kristjanom kate-regakoli stanu ali poklica, na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti.« Teh preveselih besedi sv. očeta ni nihče lepše in z večjo vnemo razlagal, kakor o. Julij Lintelo, D. J., v knjižicah, namenjenih raznim stanovom. Kardinal Kazimir Gennari je pokazal te knjižice svetemu očetu in je potem pisatelju o. Juliju Lintelo sporočil, kaj pravi sv. oče o njih. Tako-le je pisal:

Velečastiti!

Pokazal sem sv. očetu po en izvod Vaših knjižic o pogostnem in vsakdanjem svetem obhajilu. Sv. oče jih je z veseljem sprejel, močno pohvalil Vašo vnemo ter izrazil željo, naj se ti Vaši spisi kar najbolj

razširijo predvsem po semeniščih, samostanih in vzgojiščih, da se bo na ta način v omenjenih zavodih še zlasti priporočalo pogostno in vsakdanje sveto obhajilo, kar želi tudi zadnji splošni odlok.

Sv. oče podeli poseben apostolski blagoslov Vam in vsem, kateri Vas bodo pri tem svetem delu podpirali in kateri bodo te Vaše spise čitali.

Štejem si v čast, da Vam morem to naznaniti in zahvaljujem se Vam za poslane iztise Vaših knjižic.

Z velespoštovanjem Vam najpokorneje vdani

Kazimir, kardinal Gennari.

V Rimu, 25. januarja 1907.

Knjižico o. Julija Lintelo, ki je namenjena mladini, smo poslovenili po francoskem izvirniku: »A la jeunesse. — La Communion fréquente et quotidienne« in jo izročamo slovenski mladini z iskreno željo, da bi se prepričala o potrebi pogostnega in

vsakdanjega sv. obhajila, da bi goreče pristopala k angelski mizi in bi ji nebeška hrana ohranjevala in utrjevala življenje posvečujoče milosti in krščanskih čednosti.

Marijina družba
v ljubljanskem semenišču,
na praznik sv. Jožefa 1911.

Uvod.

Monsignor (monsinjór) de Ségur (Segir), velik prijatelj mladine, je v svojih govorih, knjigah in pismih vedno ponavljal otrokom: »Bodite čisti in prejemajte sveto obhajilo, da ostanete čisti!« V neki knjižici z naslovom **V s a k t e d e n !** jim je priporočal, naj prejmejo sveto Rešnje Telo vsaj enkrat v tednu, pridnejši pa tudi večkrat. S kolikim veseljem bi pač klical danes: **V s a k d a n !** Saj nas sv. oče Pij X. tako proseče vabi, naj pogosto in tudi vsak dan zauživamo telo Jezusa Kristusa, kakor so ga zauživali prvi kristjani. Duhovnikom pa naroča še posebej, naj udomačijo to koristno in pobožno vajo zlasti po vzgojiščih.

Draga mladina! Razlogi za to željo Kristusovega namestnika se ti bodo natanko pojasnili pri krščanskem nauku; glej, da si jih dobro zapomniš! Pričujoča knjižica o njih podrobno ne govori, ampak vsebuje samo nekaj nagibov in zgledov, s katerimi te prijazno vabim k božji mizi; razen tega zavrača ta knjižica najnavadnejše predsodke zoper pogostno sveto obhajilo.

Preden čitaš dalje, prosi sveto Devico, svojo dobro Mater, naj ti izprosi dragoceno milost, da boš mogel sveto obhajilo prav razumeti in goreče ljubiti.

Češčena Marija...

I. Nagibi.

Potreba svetega obhajila.

Sv. oče izraža potrebo pogostnega svetega obhajila tako-le:

»Želja Jezusa Kristusa in svete Cerkve, da bi pristopali verniki k božji mizi vsak dan, ima zlasti ta

namen, da bi mogli kristjani pre-
magovati poželjivost in se
varovati velikih grehov,
katerim je izpostavljena človeška
slabost... To božjo voljo so čudo-
vito umeli prvi kristjani, ki so se
zatekali vsak dan k mizi življenja in
moči.«

Poglavitni namen pogostnega ob-
hajila torej ni, da bi verniki tako
izkazovali svetemu Rešnjemu Telesu
dolžno čast; še manj, da bi jim bilo
sveto obhajilo v nekako plačilo za
njihove čednosti: poglavitni namen
pogostnega obhajila je namreč ta, da
bi verniki ostali v milosti
božji. — Kako je pač nesrečen kri-
stjan, ki ni v milosti božji! Podoben
je suhi veji na vinski trti in ne more
storiti, kakor pravi Zveličar sam, nič
zaslužnega za nebesa. Sli-
čen je razoroženemu vojaku pred
bitko in bo le težko premagoval
strasti in hudobnega duha, saj je ne-
sposoben za boj. In če ga v tem
stanu zaloti smrt, se ne more zve-

ličati, ampak se večno pogubi. Zategadelj moramo skrbeti predvsem za to, da si ohranimo nadnaravno življenje milosti božje. Že naravnega, telesnega življenja si ne smemo samovoljno jemati, ker ima oblast nad njim le Bog in ker je potem-takem samoumor silno veliko zlo. A poleg naravnega imamo še nadnaravno, dušno življenje, ki smo ga prejeli pri svetem krstu, ko smo postali otroci božji. Kakor hitro pa smrtno grešimo, zapravimo to življenje ter storimo nekak dušni samoumor, ki je še toliko večje zlo kakor telesni samoumor, kolikor je dušno življenje več vredno nego telesno.

Da si pa ohranimo nadnaravno življenje milosti božje, moramo premagati mnoge in silne strasti, kakor so: navezanost na denar in na pozemeljsko blago, lenoba, napuh, zlasti pa nasladnost, želja po nerednem čutnem uživanju. Ta huda nagnjenja naše izprijene narave vzbuja hudobni duh, ki nas hoče pogubiti. Da

bi nas laže zapeljal, nam kaže za zgled ljudi, ki se vdajajo strastem brez boja.

Zmago nad temi napadi hudobnega duha nam more priboriti samo ena moč, namreč milost božja. Ta pa se nam ne podeljuje nikjer v tako obili meri, kakor ravno v svetem obhajilu. To nam pomnožuje posvečujočo milost, daje nam nadnaravno moč, da se moremo ustavljati izkušnavam, ter nas, kakor pravi tridentinski cerkveni zbor, varuje smrtnih grehov.

Kaj ne, zdaj spoznaš, da nam ni mogoče krščansko živeti, ako nismo v stanu milosti božje; vidiš pa tudi, da si ne moremo ohraniti milosti božje, vsaj trajno ne, ako zanemarjamo sveto obhajilo. Ali te to ne nagiba dovolj, da se zatekaš k božji mizi kar največkrat?

Pomni: Kristjan mora biti vedno pripravljen na smrt in na sveto obhajilo.

O. Olivaint, D. J.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh!

Ali se ta prošnja očenaša nanaša na sveto Rešnje Telo?

Da, otrok moj! Tako pravi sv. oče; tako uči rimski katekizem in so učili cerkveni očetje. Naj ti stvar malo pojasnim!

Očenaš je molitev, ki jo more moliti samo kristjan. Jezus je to vedno poudarjal, ko je primerjal očenaš s poganskimi molitvami. Pogan, to je nekrščenec, nima torej pravice, imenovati Boga »Oče naš« v tem pomenu, kakor ga smemo imenovati mi, ker smo samo mi po svetem krstu otroci božji. In kot otroci božji imamo tudi kruh, katerega nekristjani nimajo in o katerem je dejal Zveličar: »Jaz vam bom dal živega kruha, kruha, ki je prišel iz nebes, kruha, ki je več vreden, nego mana.« In tega kruha prosimo za vsak dan v Gospodovi molitvi.

Zakaj za telesni kruh, veli Kristus, naj nikar preveč ne skrbimo,

temveč naj zaupamo v dobrega nebeškega Očeta, ki nas ne bo zapustil v sili, če si bomo prizadevali predvsem izpolnjevati njegovo voljo.

Tako so razlagali zgoraj navedeno prošnjo očenaša, kakor že omenjeno, tudi cerkveni očetje. Sveti Hilarij na primer pravi: »Zveličar tako srčno želi priti k nam vsak dan in pri nas prebivati, da nam ukazuje, naj ga prosimo te milosti vsak dan.« In sveti Ambrozij dostavlja: »Če je ta kruh naša vsakdanja jed, zakaj ga tako poredko zauživaš? Zauživaj ga vsak dan, da zadosti vsakdanjim potrebam tvojega življenja.«

Daritev svete maše in sveto obhajilo.

Kakor so se končavale stare daritve z zauživanjem darovane živali, tako bi se morala končavati sveta maša, daritev nove zaveze, z obhajilom vseh pričujočih vernikov. Saj je Kristus naročil: *T o d e l a j t e v m o j s p o m i n ; p o n a v l j a j t e t o*

sveto večerjo, posvečujte kruh in delite ga vsem, kakor ste videli, da sem storil jaz. — In pri sveti maši moli duhovnik: »Da bomo vsi, kar se nas bo udeležilo te daritve in zaužilo presveto telo in kri tvojega Sina, napolnjeni z vsem nebeškim blagoslovom in milostjo.«

Sveta Cerkev tedaj prav goreče želi, da bi pri sveti maši navzoči verniki prejeli sveto obhajilo ne le v duhu, ampak tudi v resnici. Odlok Pija X. pravi celo, da »tridentinski cerkveni zbor dovolj jasno priča, da Cerkev želi, naj bi bili verniki pri sveti maši in pri svetem obhajilu vsak dan, da bi tako hitreje napredovali v svetosti.«

Ta želja svete Cerkve se je več stoletij tudi izpolnjevala. Učeni benediktinec Don Cabrol (Kabról) nam poroča med drugim sledeče: »Vsi, kateri so bili pri sveti daritvi, so morali pristopiti k božji mizi; prvi kristjani so vedno pazili, da so z mašnikom vred tudi sami prejeli sveto

obhajilo... Po rimskem obredu iz sedmega stoletja je rekel diakon: Kdor ne misli prejeti svetega obhajila, naj odide!... Ko so vsi pričujoči pristopili k mizi Gospodovi, se je shranil del svete hostije, da so ga nesli diakoni bolnikom in jetnikom.«

O da bi se obnovilo med kristjani vsaj nedeljsko sveto obhajilo; o da bi postal dan skupne svete maše tudi dan skupnega svetega obhajila!

Ali ljubiš Jezusa Kristusa?

Zveličar ti pravi: Glej to Srce, ki je ljudi tolikanj ljubil, da se ni ničesar zbal, ampak se popolnoma žrtvovalo in použilo, da jim pokaže svojo ljubezen.

Jezus nam je dal torej ves zaklad svojega Srca in nam ga še vedno daje vsak dan. Da, več nam ni mogel dati, nego samega sebe v svetem obhajilu. Zato se mu tudi ti vsega da-

ruj! Kako pa? Predvsem tako, da ne preziraš in zanemarjaš dobrot, ki ti jih nudi v najsvetejšem zakramentu. To je zahteval naš Gospod tudi od blažene Margarete Marije, ko ji je razodel, kako naj se časti njegovo presveto Srce. Rekel ji je: »Naj prej me prejemaj v svetem obhajilu, kolikorkrat ti bodo dovolili.« Dalje priporoča Zveličar, naj prejemamo sveto obhajilo v zadoščenje za žalitve, ki se gode božjemu Srcu v svetem Rešnjem Telesu; to so takozvana zadostilna obhajila na praznik Srca Jezusovega in prvi petek vsakega meseca.

Prejemajmo torej Jezusa pogosteje, prejemajmo ga vredneje ter zadostujmo za grehe tistih, ki ga zaničujejo ali nevredno prejemajo. To bo prava pobožnost do presvetega Srca, to bo odgovor na njegov glasni klic: »Srčno želim, da me ljudje ljubijo in časte v zakramentu moje ljubezni.« Naj vendar gane ta mili glas tudi tebe!

Jezusu izkazuješ hvaležnost s tem, da se mu posvečuješ. O gotovo je prav in lepo, da rad moliš posvetilno molitev; toda ne delaj Zveličarju samo pobožnih poklonov, ampak stori tudi v resnici, kar mu obetaš. Saj tako ravnaš celo nasproti poštenemu človeku, posebno ako je tvoj prijatelj. Vedi zlasti, da ravno s tem, če prejmeš sveto obhajilo, Jezusu posvetiš svoje srce in mu izročiš svojo dušo, da jo vzame v svojo posest, jo prestvari ter obogati z milostjo. Dočim se namreč telesna hrana po nauku zdravnikov spremeni v naše telo, preobrazi dušna hrana — to je Zveličar v svetem obhajilu — nas v sebe. Zakaj sveto obhajilo nas čimdalje bolj prešinja s svojo nadnaravno močjo; zmanjšuje nam nagnjenje k poželjivosti, lenobi in samoljubju, nagiblje in navaja pa k čistosti, ponižnosti in potrpežljivosti, k zatajevanju samega sebe in zaničevanju sveta, k ljubezni do Boga in do bližnjega.

O Jezus, zdaj vem, da ti skazujem v ljubezen, če te prejemam v svetem obhajilu, ker ti s tem pomagam, da popolneje dosegaš namen, ki si zaradi njega skrit v sveti hostiji po naših tabernakljih. In ker mi ti v svoji neskončni ljubezni samega sebe daruješ, se ti tudi jaz popolnoma posvetim, da bova najtesneje združena, kakor si priporočal že svojim učencem, ko si rekel: Ostanite v meni in jaz v vas!

Angelski kruh.

S. Coubé (Kubé) piše: »Ko divjajo mladostne strasti, nam je treba nadčloveške moči, da jih moremo premagati. A te moči ne najdemo nikjer v toliki meri, kakor v svetem Rešenjem Telesu. To je pokazala izkušnja vsem vzgojiteljem. Skoro vsi otroci in mladi ljudje — to lahko smelo trdimo — kateri ne marajo za sveto obhajilo, so vdani grehu; kateri pa prejemajo angelski kruh pogosto in

vredno (to je v stanu milosti in s pravim namenom), so čisti kakor angeli, ali vsaj postanejo taki.«

In neki francoski pesnik veli: »Srce nedolžnega človeka je liki globoka posoda. Če je prva tekočina, ki se vanjo vlije, umazana, bi je tudi morski valovi ne mogli več umiti; zakaj posoda je neizmerno globoka, madež pa je na dnu.«

Toda besede tega pesnika niso povsem resnične. Česar namreč ne morejo morski valovi, to more kri Jezusova v svetem obhajilu. Večkratno sveto obhajilo vliva v dušo ljubezen do čistosti ter nam daje moč, da moremo čisto živeti.

O sveta čistost, najlepša, pa tudi najnežnejša čednost mladosti! Kdo more tvoj sijaj lepše proslavljati, nego Jezus sam, ki pravi: »Blagor čistim.« In vendar nastavlja naš čas nedolžnosti vedno več zadrug. Gorje svetu zavoljo pohujšanja!

Otroci, čislajte zaklad svoje čistosti nad vse! To je dišava, ki vam

ohranja najplemenitejše zmožnosti telesa, duha in srca. Obvarovali jo pa boste le, ako se večkrat najtesneje združite z Jezusom.

Po dobri spovedi.

Otrok moj, obljubil si Jezusu, da ga nočeš nikdar več razžaliti in pregnati iz svojega srca, temveč ga z naprej bolj ljubiti in natanko izpolnjevati njegovo voljo. Danes si to trdno sklenil, ali boš pa jutri še zvest svojemu sklepu? Da, samo če boš iskal pomoči pri Zveličarju. Glej ga v sveti hostiji! Odpustil ti je in te očistil, zdaj te hoče še pokrepčati in poživiti. Reci mu tedaj: »Pridi, o Jezus, in ostani pri meni! Dejal si: 'Kdor jé moje meso, ostane v meni.' Zato se odpovem grdemu in slabemu življenju in hočem vedno samo v tebi živeti.«

V raju je bilo drevo, imenovano drevo življenja. Od sadu tega drevesa je bila zavisna nesmrtnost, s katero

je odlikoval Bog prva človeka. In v sveti Cerkvi je drevo življenja sveto Rešnje Telo, ki daje dušno nesmrtnost vsem, kateri ga vredno prejemajo. Zveličar je namreč obljubil: Ne bo jih umoril greh; kdor je moje meso, bo imel življenje v sebi.

Zato pa le jej kruh življenja, jej ga, ako mogoče vsak dan, in ostal boš čist in dober, srečen in pogumen, plemenit in požrtvovalen, kakor si danes. Vse to ti ponuja Jezus v svetem obhajilu še v obilnejši meri, nego si sam želiš. Ne preziraj torej njegove darežljivosti, marveč urno razodeni spovedniku željo, da bi rad pristopil k angelski mizi prav velikrat in tudi vsak dan. Sv. oče duhovnike svari, naj nikar ne odvrčajo od pogostnega in vsakdanjega obhajila tistih, ki bi ga prejemale v stanu milosti in s pravim namenom. Opo-minja jih pa, naj ljudi še navajajo k temu kot k pripomočku zoper vsakdanje pregreške in kot h kruhu, ki

nam ohranja in pomnožuje nad-naravno življenje. Vsled tega se bo spovednik tvoje pobožne želje veselil ter ji bo skušal kolikor moči ugoditi. Po njegovem navodilu se vestno rav-naj, kakor ti veli sveta Cerkev, in brez dvoma boš prav in modro delal, a zraven se boš vadal še v ponižnosti in pokorščini.

Več življenja!

Kristus je rekel: »Prišel sem, da bi imeli življenje in obilo duhovnih dobrot.« Te besede razložo vsa dela učlovečenega Boga, zlasti pa postavitev najsvetejšega zakramenta, kjer nam je za-pustil samega sebe in kjer se nam ponuja življenje dan za dnem. Da, sveto Rešnje Telo je zares pravi od-svit neizmerne ljubezni Zveličarjeve do nas ljudi.

Toda porečeš Jezusu: »Gospod, tvoje božje življenje že imam; ni li to dosti?« — In odvrne ti: »Rasti v

njem še bolj!« — Vprašaj ga dalje: »Kako se naj pa to godi?« — In pouči te: »Kdor je moje meso, bo imel življenje v sebi.«

Zdaj vidiš, kako navezuje Odrešenik nadnaravno življenje na sveto obhajilo. Vedno poudarja, da je v tem zakramentu življenje. Sveto Rešnje Telo imenuje »kruh življenja«, »moje meso za življenje sveta«; in končno zatrdi: »Kdor je moje meso, živi v meni.« Pojem »življenje« pa obsega v naravnem redu vse telesne dobrine, zlasti moč in zdravje. In to nam obeta Jezus tudi v nadnaravnem redu. O zakaj vendar ljudje trumoma ne hite k najsvetejši mizi? Zakaj ne poslušajo svete Cerkve, ki jim priporoča: »Verniki naj marljivo hranijo in krepčajo dušo vsak dan z duhovnim kruhom, kakor morajo hraniti vsak dan telo s telesno hrano. Saj potrebuje duša duhovne jedi ravnotako, kakor telo telesne.«¹

¹ Katekizem tridentinskega cerkvenega zbora.

Ko bi se Zveličar prikazal v sveti hostiji, bi nam gotovo zaklical: Vzemite in jejte, saj sem zategadelj pri vas! Vi ste onemogli, a jaz sem močan; vi ste slabi, jaz pa sem dober! Zato le vzemite še in jejte; krepčajte vsak dan svoje pojemajoče življenje!

Ali si ti prizadevaš živeti tako, kakor želita Jezus in sveta Cerkev? Ni namreč vseeno, kako je uravnano tvoje življenje. Naj ti ne bo zadosti, da si kristjan, ki je zadovoljen, če ga ima le svet za poštenjaka. Kvišku srce in reci z Jezusom: Več življenja!

Lep zgled.

Neki šestnajstleten učenec je sklenil hoditi k obhajilu vsak dan. Črez tri mesece je pisal svojemu duhovnemu vodniku:

Z največjim veseljem Vam naznamim, da vsak dan nanovo občutim sadove duhovnih vaj. Vaši dobri sveti so mi mnogo koristili; sveto obhajilo sem prejemal vsak dan, in zdaj se mi

zdi, da bi ga ne mogel opustiti noben dan. Srečen sem, da bolj ne morem biti. Vedno sem ostal v milosti božji ter sem storil prav malo prostovoljnih malih grehov. Vsak dan, ko pride k meni Jezus, ga molim, zahvalim ter se mu popolnoma izročim. Posvetim mu svoje srce, da ga shrani v svoje presveto Srce; darujem mu svoje življenje. Prosim ga za svoje starše, predstojnike, dobrotnike, prijatelje in neprijatelje, če jih kaj imam.

Vsak dan se za sveto obhajilo dobro pripravim in upam, da bom z božjo pomočjo še dolgo tako delal. Pri zahvali sem večkrat raztresen, pa za dolgo časa nikoli, ker takoj prosim Jezusa pomoči. Mislím, da taka raztresenost ni grešna. Tako v navado, da bi ne imel nikake pobožnosti, mi sveto obhajilo ni prišlo, in upam, da se to ne bo nikoli zgodilo.

Prosim, povejte mi kako telesno zatajevanje. Nekoliko sem se že zatajeval, a bi bilo dobro, ko bi se še

bolj, vsak dan vsaj kaj malega. Ne-
katere dni sem se postil, večkrat sem
si to ali ono pritrgal, zopet druge-
krati sem se zdržal slaščic ali se
kako podobno zatajeval.

Bog me že dolgo kliče v duhovski
stan, a zdaj se mi zdi, da me vabi,
naj se popolnoma posvetim misijo-
nom v daljnih deželah...

II. Presodki in pomisleki. Po- gostno sveto obhajilo v raznih okoliščinah.

Predsodki.

Hudobni duh sveto obhajilo smrt-
no sovraži ter si prizadeva na vso
moč, da bi nas odvrnil od njega. Več
o tem lahko čitaš v »Hoji za Kristu-
som«, 4. knjiga, 10. poglavje.

Ako hočeš, da ne prideš hudob-
nemu duhu v past, moraš trdno skle-
niti, da ne boš nikoli poslušal njego-
vih zapeljevanj. Razentega pomni
vedno, da zahteva Cerkev za vredni

prejem svetega obhajila samo stan posvečujoče milosti in pravi namen. »Pravi namen pa je tedaj, če kdo želi prejeti sveto obhajilo ne iz navade, ničemurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje ž njim v ljubezni združil ter bi z božjim lek om pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim.« Če izpolniš ta dva pogoja, prejmi Jezusa brez strahu, in sicer vsak dan!

Marsikateri mladi ljudje so sveto obhajilo že pogosto prejemale, toda preslepil jih je zli duh in so pobožno vajo opustili. Zlasti taki, kateri so sicer dobri in pridni, so satanu v posebno veselje, ako se mu posreči odvrniti jih od božje mize. »Pazi torej.« veli že sveti Ciril Aleksandrijski, »zakaj satan te navdaja s strahom do najsvetejšega zakramenta zgolj zavoljo tega, da bi te oropal milosti božje ter tako večno pogubil.« Potrudi se, da boš na zlobne skušnjave hudega duha dobro pripravljen; po-

tem te ne bo tako nadlegoval, ker bo vedel, da bi bilo njegovo prizadevanje zastonj. Zato poglejva, s kakšnimi ugovori te hoče zva-
biti od svetega obhajila in kaj mu moraš odgovoriti, da se ga odkrižaš.

Prvi ugovor: Hoditi k obhajilu dan za dnem, je preveč!

Odgovori: Ljubezen Jezusova pa pravi, da ni preveč. Koga naj torej poslušam? Gotovo Jezusa.

Drugi ugovor: Za to nimaš časa!

Odgovori: Predvsem moram imeti čas za to, česar potrebuje moja duša, potem šele za to, česar je treba telesu.

Tretji ugovor: Tvoji tovariši tudi niso toliko prijatelji svetega obhajila!

Odgovori: Oni bodo že sami zase skrbeli. Meni pa je do tega, da ohranim svojo dušo čisto in srečno.

Četrty ugovor: Ljudje te opazujejo in govore o tebi!

Odgovori: Kaj meni mar? Zavoljo njih ne bi hotel v nevarnost postavljati niti svojega zdravja, niti svojega premoženja. Tem manj hočem zaradi ljudi škodovati svoji duši.

Peti ugovor: Saj vsled tako mnogih pomanjkljivosti nisi vreden pogostnega ali celo vsakdanjega obhajila!

Odgovori: To sam dobro vem. Ali Jezus me navzlic temu k sebi vabi in jaz potrebujem njegove pomoči, zato ga ubogam. Da ne prejemam svetega obhalija, bi bil še veliko slabši.

Šesti ugovor: S pogostnim in vsakdanjim obhajilom vendar ne skazuješ Zveličarju nikake časti in spoštovanja!

Odgovori: Kateri bolniki so skazovali Zveličarju večjo čast in spoštovanje: tisti, ki so ostali doma, ko se je mudil po njih krajih in delal čudeže, ali tisti, ki so mu razodevali

svojo revščino ter se dajali predenj nositi, kličeč: »Slep sem, gobav, hrom; usmili se me!« — Bolje je, pravi sveti Tomaž, sveto obhajilo z ljubeznijo prejeti, kakor ga iz spoštovanja opustiti.

Sedmi ugovor: Za pogostno in vsakdanje obhajilo si premalo pobožen!

Odgovori: »Odtegniti nam angelski kruh zato, ker ne čutimo nežne pobožnosti, kadar ga prejmemo, bi se reklo, obsoditi nas na smrt vsled lakote zato, ker ravno ni pri rokah medene jedi.« (Sv. Ignacij.)

Osmi ugovor: Saj ne boš dolgo vztrajal!

Odgovori: Ako sem dober zdaj, je to najboljše znamenje tudi za prihodnost; zakaj gorečnost se ne sme menjati s časom.

Deveti ugovor: Pogostno in vsakdanje obhajilo je večjemu za redovnike in za device!

Odgovori: In zakaj, prosim? Kje pravi tako evangelij? Mar potrebujejo mladeniči manj božje pomoči? So njih strasti manj silne? Njih dolžnosti manj važne? Je li njih odgovornost lažja?

Tem ugovorom hudobnega duha pridenejo časih mladi ljudje še sami take-le nevarne pomisleke:

Prvi pomislek: Po pogostnem in vsakdanjem obhajilu ne čutim potrebe.

Odgovor. Ali jo čutiš, ali ne, na tem ni veliko ležeče. Vprašanje pa je, ali ti pogostno in vsakdanje obhajilo res ni potrebno. In glej, naš Gospod in sveta Cerkev pravita, da je pogostno in vsakdanje obhajilo čisto primerno za vsakega kristjana, katerega ne izgovarjajo upravičeni vzroki. Ubogaj torej sveto Cerkev, ki ti ponuja tako izredno srečo, ter nikar ne čakaj, da te v pest dobi hudobni duh, ki te vedno zalezuje. — Dozdeva se mi, da svojo dušo preveč

v nemar puščaš. Le začni pogosto hoditi k angelski mizi, pa boš kmalu bolj zahrepenel po Jezusu!

Drugi pomislek: Često me na dan svetega obhajila hudi duh še bolj skuša.

Odgovor. To je znamenje, da si v milosti božji. Zato se nikar ne vznemirjaj, saj vedno ne bo tako. In če te prav kdaj na dan svetega obhajila zli duh bolj napada ko drugekrati, vedi, da ti ob takih prilikah tudi Jezus še bolj pomaga, da moreš skušnjave premagati. Satan se je zarotil, da te hoče spraviti od najsvetejše mize, in to skuša doseči s tem, da te po svetem obhajilu še posebno napeljuje v greh. Upravičeno se bojiš njegovih ostudnih skušnjav; ali boj se stokrat bolj njegove zavisti, ki te hoče odtegniti od svetega Rešnjega Telesa!

Tretji pomislek: Bojim se, da mi pride obhajilo tako v navado, da ne bom imel nikake pobožnosti, če ga

bom pogosto ali vsak dan prejemal.

Odgovor. Res, otrok moj? Hočeš biti natančnejši kakor naš Gospod in sveta Cerkev? Tadvaj te namreč vabita k pogostnemu in vsakdanjemu obhajilu, ne da bi bila v skrbeh za to, kar navdaja tebe s strahom. Kdo ima potemtakem prav? Toda poglejva, koliko je na tem, česar se bojiš.

Vzrok tvoji bojazni je mnenje, da dobrega dejanja ne bomo več tako plodonosno izvrševali, ko se ga enkrat navadimo. To pa nikakor ni res; zakaj čimbolj se v kaki reči vadimo, tem uspešneje v njej napredujemo. J. de Maistre (Metr) veli: »Vsaki stalni sili je naravno, da postaja vedno močnejša.« In ako pogledaš v življenje, vidiš takoj, da se le z vajo pridobi spretnost in popolnost. Kateri odvetnik na primer se bolje pravda: tisti, kateri nima nikoli nobenega tožnika, ali tisti, kateri je dan za dnem v sodni dvorani? Kateri rano-celnik zna nož najbolje rabiti? Mar

ne tisti, ki ž njim največkrat zdravi? Kako se izuriš v pisanju in spisju? Ali ne s tem, da delaš vedno srečnejše poskuse? In kdo vredneje prejema sveto obhajilo: tisti, kateri ga prejme zgolj o velikonočnem času, ali pobožna duša, katera se združi z Jezusom vsak dan. Le opazuj ju v cerkvi, opazuj ju v življenju, in spoznal boš, da je tisti, kateri večkrat pristopi k angelski mizi, navadno tudi bolj goreč.

Ne misli, da je sveto obhajilo kakor navadna molitev, navadno zatajevanje ali kakor kako delo krščanske ljubezni, da so torej njegovi sadovi zavisni samo od tvojega prizadevanja. Ne, ne, sveto obhajilo je zakrament, in zato so njegovi učinki večji od učinkov drugih dobrih del. »Vsa dobra dela na svetu,« je dejal župnik iz Arsa, »so v primeri z enim samim vrednim svetim obhajilom liki droben prašek proti gori.« In o. de la Colombière (Kolombjér) je dostavil: »Učinke svetega obhajila

more ovirati edino le smrtni greh. Ker nam vsako vredno obhajilo pomnoži zasluge za nebesa in posvečujočo milost, nas nujno tudi še bolje pripravi za milosti prihodnjega obhajila; čim večkrat torej prejmeš sveto obhajilo, tem bolje se pripraviš za milosti nadaljnjih svetih obhajil.«

Ravnaj dosledno! Navajen si večkrat na dan z jedjo krepčati svoje moči. Toda poskusi enkrat biti brez jedi, ne rečem cel teden, marveč le dva dni; poskusi, če moreš, kako bi se počutil šele, ko bi hrano zaužival redno zgolj vsak drugi dan! V začetku bi pač imel silen tek do jedi, a bi ga kmalu izgubil, kar bi bilo jako škodljivo telesnim močem in zdravju sploh. Zato tudi ni misliti, da bi se tako ravnanje kje ali celo povsod udomačilo. — Kakor pa zauživaš vsak dan telesno hrano, tako dosledno zauživaj vsak dan dušno hrano, sveto Rešnje Telo! Saj ni potrebno, da bi moral vsled tega čezdalje bolj

rasti v čuvstveni pobožnosti; dosti je, da le ohraniš pravo gorečnost, to je, da si prizadevaš predvsem za to, da ostaneš v milosti božji. Srečen boš, ako se boš rad združeval z Jezusom v najsvetejšem zakramentu ter si tako ohranil milost božjo; nesrečen pa, če za sveto obhajilo ne boš maral, in zgodilo se ti bo, kakor pravi sveti Ciprijan: »Duša jame hirati, če ni Jezusa, da bi jo podpiral v svetem obhajilu.«

Ne vem, kako je to, da se iz strahu pred mlačnostjo ravno svetega obhajila tako ogiblješ; saj pri drugih pobožnostih ne delaš tako. Kaj bi mi rekel, na primer, ko bi ti svetoval, da opústi jutranjo in večerno molitev pa rožni venec zato, da boš pozneje te molitve bolj goreče opravljal? Nedvomno bi mi odgovoril: »Ako hočem svoje molitve bolje opravljati, jih ne smem opuščati, marveč prizadevati si, da jih začnem boljše opravljati.« In modro bi odgovoril. Le stori tako tudi z ozirom na sveto obhajilo!

Pomni: Sveto obhajilo deluje na dušo kakor meh na pojemajoči ogenj. (Župnik iz Arsa.)

Četrty pomislek: Od svetega obhajila nisem nič bolj goreč!

Odgovor. Iz teh tvojih besed govorita zgolj prevara in nehvaležnost. Ali nič ne pomisliš, da si, odkar hodiš k mizi Gospodovi pogosto ali morda celo vsak dan, ostal v milosti božji, ali se vsaj skrbneje varoval smrtnih grehov. In to je vendar že lep sad svetega obhajila. Le nehvaležen mi nikar ne bodi! Saj ne pravi nihče, da te bo napravilo sveto obhajilo popolnega takoj in brez tvojega prizadevanja. Kristus sam pravi, da angelški kruh ne deluje tako, marveč podobno kakor telesna hrana. Ta pa ne učinkuje hipoma, temveč polagoma in nevidno. In še nevidneje deluje v nas dušna hrana, ker njenega delovanja ne moremo spoznati s čuti. Ako torej potem, ko si zaužil nebeško

jed, ne opaziš nikakega napredka v gorečnosti, ne misli, da tudi v resnici nisi nič napredoval. Vedi, kar pravi abbé Texier (Teksjé): »Po svetem obhajilu ne čutiš, kako kroži po tebi Kristusova kri, ravnotako ne, koliko si napredoval v nadnaravnem življenju; zakaj posvečeni kruh deluje v tebi neopazno kakor navadni kruh.« Razentega je treba poudarjati, da prava gorečnost sploh ni v čuvstvu, ampak v tem, da si plemenitega srca. Izpolnjuj svoje dolžnosti, prizadevaj si, da boš prav molil, da boš ubogljiv, pošten in vljuden; bojuj se zoper svoje napake ter se skušaj vsaj nekaterih izmed njih kolikor moči iznebiti, in vadi se slednjič premagovati samega sebe: to bo prava gorečnost in pravi uspeh svetega obhajila, boljši, nego bi bili vzdihi in solze. Resnični prijatelji božji niso tisti, ki kličejo: »Gospod, Gospod!«, ampak tisti, ki izpolnjujejo božjo voljo. In če se tudi katerikrat vdaš ničemurnosti, lenobi ali nepotrpežljivosti, za-

voljo tega nikar ne opusti svetega obhajila! Zakaj dobri Jezus te navzlic tem napakam ljubeznivo k sebi vabi, da ti v svetem obhajilu dá pripomočkov zoper nje. Pomisli, kam te lahko pripravijo take pomanjkljivosti — zlasti ako so ti prišle že v navado — če se boš Zveličarju odtegoval in le redko hodil k njegovi sveti mizi!

Praviš, da nisi od svetega obhajila nič bolj goreč, ter si kaj živo očitaš svoje pregreške in nedostatke. Kdo te je pa opozoril na te nepopolnosti? Glej, že to je lep uspeh svetega obhajila! Zato se nikar od božje mize z nehvaležnostjo ne obračaj, temveč zaupno pristopaj k njej še nadalje. Res je, da sadov svetega obhajila ne moreš popolnoma spoznati v tem življenju, ampak jih boš spoznal šele v nebesih, a malo jih vendar lahko spoznaš. Le natanko presodi samega sebe, in videl boš, da je pogostno sveto obhajilo vsaj nekoliko spremenilo in poboljšalo tudi tebe. Saj ni

mogoče, da bi se človek, kateri velikokrat hodi k angelski mizi, še tolike strasti vedno bolj ne oproščal, se hitreje ne dvignil, ako je vanjo vnovič padel, ter se sploh vztrajneje zoper njo ne bojeval. In komur podeli sveto obhajilo te milosti, mora priznati, da ima od njega neizmerno veliko korist. Sicer pa pričajo o prelepih sadovih svetega obhajila mnoga poučna dejstva!

Peti pomislek: Za pogostno ali vsakdanje obhajilo bi se moral prevečkrat izpovedovati.

Odgovor. Nič večkrat ko sicer. K izpovedi bi moral iti le tedaj, ako bi smrtno grešil. Tako nesrečen je sprva lahko kristjan, kateremu se je bojevati zoper kakšno hudo ukoreninjeno grešno navado. Zanj je seveda prav, ako se čimprej spove, da si more v svetem obhajilu takoj spet pokrepčati oslabele moči. Če bo tako delal, naj bo uverjen, da se bodo tudi na

njem uresničile besede svetega Alfonza, ki pravi: »Ni tako ukoreninjene grešne navade, da bi je pogostno sveto obhajilo ne zmanjšalo in slednjič popolnoma ne odpravilo.« Če v začetku katerikrat padeš, te to ne sme ostrašiti ali ti vzeti poguma. Tvoj tedanji dušni stan je podoben stanu bolnika, kateremu se obrača na bolje. Tvoja duša bo brez dvoma okrevala, vendar je še zelo slaba. Vsaka malenkost ji lahko škoduje. Zato ji je treba previdnosti, še bolj pa tečne hrane, da ji okrepča oslabele moči. Svetega obhajila torej v tej dobi nikakor ne smeš zanemarjati. Če ga boš prejemal redno vsak dan, boš prav gotovo vedno manjkrat smrtno grešil, vsled česar se ti tudi ne bo treba več tako pogosto spovedovati.

Glede malih grehov, ki izvirajo iz naše slabosti, pa Cerkev itak uči, da nas ne delajo nevrednih vsakdanjega obhajila, ampak da nas jih le-to še očiščuje.

Sveti oče so tistim, ki hodijo k mizi Gospodovi vsak dan ali skoro vsak dan, celo dovolili, da se lahko brez spovedi udeleže vseh odpustkov, za katere se sicer zahteva sveta spoved.

Sploh »sveta stolica ne zahteva, da bi se morali tem pogosteje spovedovati, čim pogosteje prejemamo sveto obhajilo, temveč nasprotno še upa, da se vernikom, kateri bodo hodili k božji mizi vsak dan, ne bo treba spovedovati niti vsak teden ali vsakih štirinajst dni. Seveda je tedenska spoved izborna priprava za pogostno ali vsakdanje obhajilo in jo je priporočati vsem, katerim je mogoča. Komur je pa vsled kakih okoliščin težavna, ga to ne sme zadrževati od pogostnega obhajila. Za dušo, katera je v milosti božji, je bolje, če opusti spoved, nego če zanemari pogostno sveto obhajilo.« (J. Besson, D. J.¹)

¹ Revue théol., mesca aprila 1. 1906.

Nekaj pričevanj.

Poslušaj, kako poročajo tvoji sovrstniki svojemu duhovnemu vodniku o čudih, ki jih je storilo v njih sveto Rešnje Telo!

Eden izmed njih piše:

»Moj dušni stan je sedaj ves drugačen, nego je bil pred duhovnimi vajami. Milost božja me je popolnoma prerodila. Kar čutim, kako se moja duša čisti in boljša ter bojuje zoper samo sebe in zoper vse težave, ker dobiva tako obilne pomoči v svetem Rešnjem Telesu. Odkar prejemam sveto obhajilo bolj pogosto, se mi zdi, da sem postal že čisto domač otrok dobrega Boga.«

Drugi tvoj vrstnik pravi:

»O zdaj vem, zakaj ste me tako navajali, naj hodim k mizi Gospodovi kar največkrat. Sedaj bi me pač ne bilo treba več navajati; zakaj zdi se mi, da pogostnega svetega obhajila ne morem več opustiti.«

Tretji tvoj mladi prijatelj veli:

»Odkar ste me zadnjič obiskali, sem zvesto izpolnjeval svojo obljubo ter hodil k najsvetejši mizi vsako jutro. Tako sem slednjič premagal greh. Prej, dokler sem mnogokrat grešil, mi ni šlo kar nič izpod rok; živel sem tjavendan. Odkar pa živim čisto, sem srečen in se mi dobro godi. Moji slabi tovariši se iz mene radi norčujejo, a se ne menim zanje. Mislim si: Naj bi pač rajši mene posnemali.«

Četrty tvoj tovariš pripoveduje:

»Sveto obhajilo prejemam vsak dan ali skoro vsak dan šele štiri mesece, a vendar sem se že popolnoma spremenil. Ko premišljudem samega sebe in se spomnim svojega prejšnjega življenja, vidim, da sem zdaj ves drugačen. Zares, ne živim več jaz, ampak Jezus živi v meni. Kako sem mu hvaležen, da me je tako prerodil! Često ga prosim velikih milosti, in vselej me usliši. Zatečem se k njegovemu presvetemu Srcu, in pride mi na pomoč. Pa me vpraša: Česa želiš? Česa pričakuješ od svo-

jega Zveličarja? Glej, ljubim te tolikanj, da sem zate svojo kri prelil. Prosi me, česarkoli hočeš, uslišal te bom, ker sem ti to obljubil. — In odgovorim mu: Moj Jezus, teži me učenje. Bliža se šolska izkušnja, a tvarine je toliko, da me navdaja s strahom. Pomagaj mi! — In učim se z veseljem ter pri izkušnji dobro odgovarjam.«

Temu mladeniču je dalo sveto obhajilo veselje do dela, pa ga tudi vnelo v ljubezni do Jezusa. Nadaljuje namreč: »Privedli ste me na pot ljubezni do Jezusa. Prej je bilo moje srce prazno in razjedeno od strasti. Iskalo je utehe v posvetnih rečeh, a je ni našlo. In tedaj je poslalo nebo Vas, in prišli ste, pa mi pokazali Srce, ki je utešilo hrepeneja mojega srca. In ustvarjeno srce je srečalo Srce svojega Stvarnika ter postalo s r e č n o.« — To naj bi bil bodrilen zgled za vse, katere zapekujejo lahkomiselnih in nevarnih prijatelji.

Peti tvoj sodrug opisuje sadove vsakdanjega obhajila tako-le:

»Kmalu bo šest mesecev, kar hodim k svetemu obhajilu vsak dan, in sicer tudi o počitnicah. Uspehi so jako lepi. Jezus mi je pomagal pri delu, in tako sem dobil dobro službo in dobra spričevala. Čutim se srečnega in zadovoljnega. Časih me še napadajo skušnjave, a se takoj spomnim, da je rekel Gospod svetemu Pavlu: Moja milost ti zado-
stuje. Satana sem, kakor upam, premagal; to čuti dobro tudi sam; zato me vedno redkeje napada.«

In neki med svetom živeči mladenič veli:

»Sveto obhajilo je zame edina moč. In kako bi tudi ne bilo. Saj nas tukaj Jezus bogati z milostjo ter nam pomaga, da se laže ogiblremo zmot. Ako pri njem v svetem obhajilu ne iščemo pomoči, izgubi naša duša kaj rada vero v božjo previdnost, se vda dvomom, brezboštvu in raznim drugim pregreham; naše telo

pa zaide v razuzdanost in zapravlja ž njo svoje zdravje. Tako si polagoma in neopazno ubijamo dušno in telesno življenje in ga slednjič lahko popolnoma ubijemo.«

Zdaj pa poslušaj, kako milo toži neki otrok, ki se je bal vsakdanjega obhajila, dasi je spoznal, kako ga je potreben.

»Nekako težko mi je,« tako piše. »Nimam Vam sporočati veselih novic. Čim bolj hrepenim po čednostnem življenju, tem manj vztrajno se zanje bojujem. Nečistost, lenoba, laži in grehi zoper krščansko ljubezen se množe kakor prej, tako da se bojim, kaj bo iz tega. Moja duša je brez življenja . . .«

Končno naj navedem še en mikaven zgled.

Neki blag otrok se je udeleževal nebeške pojedine vsak dan. Samo nekega snežnega in mrzlega dne je po nasvetu svojih staršev doma ostal. Povedal je to spovedniku. Ta mu je dejal: Treba je bilo pač Bogu daro-

vati to malo zatajevanje. — »To malo zatajevanje,« se je začudil otrok. »Zame je silno velika izguba, če zamudim eno samo sveto obhajilo. In to govorim popolnoma odkritosrčno.«

Sv. obhajilo in učenje.

»Sveto obhajilo nam sicer ne daje novih zmožnosti, a kljub temu neizmerno vpliva na naš razum. Sveto obhajilo navaja naše zmožnosti k delu; jih blagoslavlja, razvija, oplemenituje in sveži; jih ogreva, razsvetljuje ter poživlja z nadnaravnim solncem. Sveto obhajilo jih vlada in vodi k pravemu cilju ter navaja k obširnejšemu, koristnejšemu in vztrajnejšemu delu.

Te sadove svetega obhajila najlažje opazujemo pri mladini. Vzemimo na primer dva otroka iste starosti, istih zmožnosti, z istimi učitelji in z enakim veseljem do učenja. Toda eden preživi vse leto v milo-

sti božji, drugi pa ves ta čas brez milosti božje. In zgodilo se bo — o tem sem popolnoma prepričan — da se bo med otrokoma, ki sta sprva v šoli enako napredovala, pokazala kmalu razlika: prvi bo namreč drugega v vsakem oziru mnogo prehitel, pa samo zato, ker je bil vedno v milosti božji.»

Tako govori veliki mislec o. Gratty. Tistemu torej, ki zanemarja sveto obhajilo, češ da ž njim izgublja čas, ne morem dati boljšega sveta, nego da mu pravim: Ako nimaš časa, si ga pa vzemi! Zakaj čas, katerega boš porabil za sveto obhajilo, ti bo največ koristil. Mar misliš, da je sveto obhajilo res le za ljudi brez dela? Ne, ne, naš Gospod je vedel, da bodo njegovi verniki radi delali, a navzlic temu jih je povabil, naj pridejo vsak dan k njegovi sveti mizi. Saj ti je znano, da delavni ljudje pač manj časa ostanejo pri mizi, nikakor pa ne opuščajo svojih obedov. Stori tako tudi z ozirom na sveto obhajilo!

Ako si ne boš znal pri delu odtrgati toliko časa, da nahraniš svojo dušo, boš pač vedno begal po svojih opravkih, a pri tem ne boš imel nič apostolskega duha. Zakopal se boš popolnoma v pozemeljske stvari ter zaupal edino le na svojo moč, a nič ne na milost božjo. Če boš pa rad in pogosto hodil k mizi Gospodovi, tedaj pri delu ne boš sam, ampak te bo zvesto spremljal Jezus s svojim blagoslovom in s svojo pomočjo. Ne zametaj torej velike milosti, ki se ti ponuja! Pomisli, ako ne boš maral za sveto obhajilo, boš v večji nevarnosti, da se vdaš grehu, ki bi ti zaslepil duha in oslabil voljo, kar bi povzročilo, da bi imel tudi pri svojih opravilih manj vztrajnosti in uspeha. Naj te vendar izpodbujajo dobri kristjani najrazličnejših stanov, na primer delavci, obrtniki, učenjaki, ki se ne boje neprilik in zatajevanja, ki si pritrjujejo celo pri spanju, samo da ne izgube preobilnih milosti svetega obhajila. Pokaži tudi ti malo

več ljubezni do Jezusa, da se mi potem ne boš več tako puhlo izgovarjal, češ za sveto obhajilo nimam časa.

Zanikarnežem.

Ko bi bil v nevarnosti, da te v treh mesecih vzame jetika, če ne boš jedel vsak dan sočnega mesa, bi si nedvomno vse prizadel, da si ohraniš življenje. In sedaj, ko si na tem, da umori greh tvojo dušo, ne boš segel po nebeški hrani, da si otmeš nadnaravno življenje? Saj pravi Zveličar: »K d o r n e j é m o j e g a m e s a, n e b o i m e l ž i v l j e n j a v s e b i!«

Toda spet mi prideš z zastarelimi izgovori: »Za sveto obhajilo nimam časa. To je preneprilčno. Pri nas to ni v navadi.«

Poslušaj vendar še enkrat, kako brez podlage je tako govorjenje! — Recimo, da stojim pred cerkvijo ter delim obhajancem bankovce po tisoč kron. Bi tedaj tudi ne imel časa priti? Bi ti bilo pretežko? Bi te zadrževala zanikarnost tvojih sosedov?

Zdaj menda spoznaš, kako ničevi so predsodki, ki se ž njimi odteguješ vabilu svete Cerkve. Saj ti je znano, da je sveto obhajilo neizmerno več vredno kakor denar in druge pozemeljske dobrrote.

Da boš korist svetega obhajila še bolj spoznal, ti navedem še to-le primero: Ko bi ti videl ob cesti revnega popotnega delavca, izmučenega od hoje in nesposobnega za delo, ker so mu opešale moči, bi si mislil: Revež je lačen; dajmo mu tečne hrane, pa bo lahko nadaljeval svojo pot in bo spet zmožen za delo.

V tej primeri spoznaj samega sebe ter stori svoji duši to, kar bi storil onemoglemu popotniku, da bi ga vnovič okrepčal.

Potreba sv. obhajila o počitnicah.

Nekdo hoče iti v daljno tujino. Za pot se je vrlo dobro pripravil: čital je o tuji deželi, razmišljal, s čim bi se mogel tam okoristiti, priporočil se

svojim prijateljem, napravil si tujem podnebjü primerno obleko, predvsem pa ni pozabil raznih zdravil, zlasti ne tistega zoper mrzlico. In mož je pametno ravnal. Čemu pač hoditi na tuje po srečo, ako človek zboli in umre, ko je komaj tja došel?

Glej, tudi ti prideš kmalu v razmere, ki lahko škodujejo tvoji duši. Iz mirnega in blagodejnega ozračja med šolskim letom stopiš v nevarno počitniško življenje. Lenoba, slabi tovariši, brezskrbno življenje, razne veselice: vse to je o počitnicah zate silno nevarno. Otrok moj, ako meniš, da boš v teh priložnostih brez truda ostal čist in dober, se jako motiš. Da te nevarnost zapelje, se ti kajpada ni treba nič prizadevati; a da jo premagaš, potrebuješ jeklene volje in obilne milosti božje. Zato o počitnicah moli in hodi k svetemu obhajilu še marljiveje kakor sicer! Počitnice ne smejo tvoje vzgoje in tvojega dela med šolskim letom tebi v sramoto in

škodo pretrgati ali celo porušiti, marveč ti morajo dalje vzgojevati značaj in ljubezen do Boga.

In kako misliš, da bi hudobni duh začel, ko bi te hotel o počitnicah spraviti od čednostnega življenja? Najprej bi te odvrnil od božje mize.

Dragi otrok! Satan, sovražnik tvoje sreče, to tudi v resnici name-rava. O nikar ne poslušaj njegovih slepil, ampak čuj rajši svojega angela variha, ki ti bo o počitnicah neprenehoma klical:

Hodi k obhajilu, ker si v tolikih nevarnostih!

Hodi k obhajilu, ker imaš čas!

Hodi k obhajilu, da ostaneš čist in srečen tudi o počitnicah!

Hodi k obhajilu, ker si kristjan, ki mora vedno rasti v milosti in v čednostih!

Hodi k obhajilu, da pokažeš apostolskega duha ter privabiš k božji mizi tudi druge!

III. Skrivnost vrednega svetega obhajila.

Potreba priprave in zahvale.

»Vsako sveto obhajilo, katero prejmemo v stanu milosti, pa s pravim in pobožnim namenom, je duši koristno, jo združuje tesneje s Kristusom, ji pomnožuje nadnaravno življenje, jo bogati s čednostmi in z milostmi.«

Tako veli sv. oče. Zategadelj ne sme zahtevati noben bogoslovni učitelj, noben duhovnik ali duhovni pisatelj, da se za sveto obhajilo moramo bolje pripraviti, ako hočemo biti deležni njegovih sadov; ravnotako nima pravice — kakor se je delalo prej — umerjati sveto obhajilo po tem, kolikor je kdo napredoval v popolnosti. To je treba poudariti, da popravimo mnenja nekaterih nabožnih knjig, pisanih pred odlokom o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu iz leta 1905.

Vendar pripomni sv. oče, da »nam podelé zakramenti tem večjo milost, čim bolj smo pripravljeni«. Ako hočemo torej dobiti od Boga večjih milosti, se moramo na svete zakramente skrbno pripraviti in, ko smo jih prejeli, goreče zahvaliti. Skrbimo, da bomo to po svojih močeh tudi izvrševali. Ravnajmo, kakor priporoča monsignor de Ségur, ki piše: »Sveto obhajilo boš prejemal vredno in goreče, ako se boš nanje pripravljaj z živo vero in z veliko skrbnostjo; ako si boš kolikor moči prizadeval, da boš zbrano in pobožno molil; ako boš odhajal od božje mize s trdnim sklepom, da hočeš prav in krščansko živeti, natanko izpolnjevati svoje dolžnosti, čuvati nad samim seboj in tako dalje. Če te Bog vrhutega še s tolažbo navdaja, tem bolje; če ne, se pa ponižaj in reci Gospodu, da si ves njegov, kakor je on ves tvoj.« Tudi je zelo priporočati, da napraviš pri vsakem obhajilu namen, da želiš prejeti kako posebno

milost, bodisi zase, ali za druge. Dobro je, ako moliš iz molitvenika, da se laže ogneš raztresenosti in enoličnosti; vendar ti bodi knjiga le pripomoček, da si vzbujaš pobožne misli ter tako presrčneje občuješ z Jezusom. Krasne molitve pred svetim obhajilom in po svetem obhajilu ti nudijo razna poglavja iz knjige »Hoja za Kristusom«. Dalje skušaj napraviti iz svojega vsakdanjega dela nekakšno trajno pripravo za sveto obhajilo in trajno zahvalo po njem. Vedi, da Bog delo od tebe zahteva; zato se čuti srečnega, da z delom izpolnjuješ voljo svojega dobrega Gospoda! Misli na Jezusa takoj zjutraj, ko vstajaš in ko greš v cerkev! Tam mu čisto preprosto razodeni svoje misli in čuvstva! Zlasti obudi prav živo vero, da pride k tebi živi Jezus, Bog in človek! Predstavi si dobrega Zveličarja v malih betlehemskih jaslicah ali pa v dobi, ko je hodil po Palestini ter ozdravljaj bolnike; glej ga, kako s križa roke steguje proti tebi, ali si

ga pa misli v tabernaklju, kakor se je prikazal tedaj, ko je razodel svoje presveto Srce! Tako ti bodo nehote prišla v srce in na jezik čuvstva ponižnosti, zaupanja, ljubezni in hrepenenja, ki naj ti pomagajo, da boš sveto obhajilo prejel dobro pripravljen. In ko je Jezus že pri tebi, naj govori tvoje srce! Bodi lepo zbran — to je poglavitno — in poslušaj, kaj ti pravi Zveličar! Ne vznemirjaj se, govori malo, in sploh se obnašaj do Jezusa kar najpreprosteje in kar najljubezniveje! Povej mu svoje težave in boje, pa svojo veliko slabost; napravi trden sklep; prosi Zveličarja, naj ostane s svojo milostjo ves dan pri tebi, in potlej pojdi, kamor te kliče dolžnost! Ne boj se potem boja in truda, saj nisi več sam, tudi ne reven in slab, ker je Bog s teboj!

Nastopni obrazec ti kaže poglavitne misli, ki jih lahko vzbujaš v svojem srcu pred svetim obhajilom in po njem. Pri mislih, katere ti po-

sebno goje pobožnost, se malo pomudi, čeprav vsled pomanjkanja časa ne premisliš vseh točk.

Priprava za sv. obhajilo.

Vera.

a) Verujem . . .

b) Nagibi moje vere: božja
neskončna modrost,
božja beseda,
božja vseomogočnost.

Ponižnost.

Premislím:

a) božje lastnosti,

b) svojo ničnost: telesno življenje,
umsko življenje,
nadnaravno življenje,
povečano življenje.

c) svoje mnogoštevilne grehe.

Upanje.

a) Sveto Rešnje Telo je:
 središče luči,
 počelo moči,
 ognjišče ljubezni,
 vir življenja.

b) Podlaga mojega upanja: božje usmiljenje.

Ljubezen.

a) Kristus nas v svetem Rešnjem Telesu neskončno ljubi, saj je zaradi nas v njem skrit, zapuščen, preklinjan, skrunjen.

b) To ljubezen moramo spodobno povračati.

Hrepenenje.

Dobri Bog prebiva v naših tabernakljih, da se daje našim revnim dušam v hrano.

Vzdihljaj: k sveti Devici Mariji,
k svetemu Jožefu,
k angelu varihu,
k našim svetim patronom.

Zahvala po sv. obhajilu.

Neposredna.

Zveličar je v svojem templju, naj
molči pred njim vsa zemlja!

Razmišljanje. Osrčevanje.
Tolažba. Očitaje.

Čez nekoliko trenutkov.

a) Molitev.

Kristusa, ki je prišel v
mojo dušo, molite: nebesa, tabernakelj, oltar!

b) Zahvala.

Izpopolnite mojo nezadostno zahvalo: Marija, angeli, svetniki, duše v vica h.

c) Prošnja.

Z a s e: za telo, za dušo.

Z a s t a r š e: žive, mrtve.

Za dobrotnike, prijatelje, neprijatelje, za sveto Cerkev.

d) Darovanje samega sebe.

a) D a r o v a n j e d u š e: uma, domišljije, spomina, volje, srca.

b) D a r o v a n j e t e l e s a: čutov (vida, sluha, okusa, tipa), zdravja, življenja.

e) Sklepi.

V a r o v a t i s e g r e h a (spovednikovi nasveti glede tega), vsakdanje delo (apostolstvo).

Molitev vsakdanjega darovanja.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svo-

jem presvetem Srcu in ga še sedaj po vsem svetu neprenehoma hvališ v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, Ti darujem, po zgledu presvetega Srca preblažene, brezmadežne Device Marije, danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čuvstva in želje, vsa dela in besede.

(100 dni odp. enkrat na dan; dne 19. dec. 1885.)

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. Cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Drugi način darovanja.

O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije Ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva, prvič v spravo za razžaljenja, katera trpiš v sv. Rešnjem Telesu, in drugič na vse tiste namene, katere imaš Ti na naših ol-

tarjih. Tvoji smo in Tvoji hočemo biti, ter se Ti danes zopet radovoljno posvetimo.

Čez dan.

Prijeten duh krščanskih čednosti: ponižnosti, čistosti, krščanske ljubezni.

Kratka priprava za sv. obhajilo.¹

Vera: Moj Gospod Jezus Kristus, trdno verujem, da si resnično pričujoč v najsvetejšem zakramentu s svojim telesom, svojo krvjo, svojo dušo in svojim božanstvom.

Molitev. — Gospod, molim te v tem zakramentu in te priznavam za svojega Stvarnika, Odrešenika in vrhovnega vladarja, za svoje največje in edino dobro.

Ponižnost. — Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho,

¹ Ta »priprava« in sledeča »zahvala« sta povzeti iz Katekizma Pija X.

ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša.

K e s. — Gospod, studim vse svoje grehe, ki me delajo nevrednega, da bi te prejel v svoje srce, in sklenem, s tvojo milostjo nič več ne grešiti, bližnjih priložnosti v greh se varovati in delati pokoro.

U p a n j e. — Gospod, ker si se mi v tem zakramentu vsega izročil, upam, da se me boš usmilil ter mi podelil vse milosti, katerih potrebujem, da se večno zveličam.

L j u b e z e n. — Gospod, vreden si vse ljubezni, saj si moj Oče, moj Odrešenik in moj Bog: zato te ljubim iz celega srca nad vse; in ker ljubim tebe, ljubim tudi svojega bližnjega kakor samega sebe in iz srca odpustim svojim žalivcem.

H r e p e n e n j e. — Gospod, željno hrepenim, da prideš v mojo dušo, da se potem od tebe ne ločim več, ampak ostanem vedno v tvoji milosti.

Kratka zahvala po sv. obhajilu.

V e r a. — Moj Gospod Jezus Kristus, verujem, da si k meni resnično prišel s svojim telesom, svojo krvjo, svojo dušo in svojim božanstvom, in to verujem trdneje, nego ko bi videl z lastnimi očmi.

M o l i t e v. — Molim te, o moj Jezus, ki si prišel k meni, in pridružim se presveti Devici, angelom in svetnikom, da te molim, kakor si vreden.

Z a h v a l a. — Jezus, moj Gospod, zahvalim te iz celega srca, da si prišel v mojo dušo. Presveta Devica Marija, moj angel varih in vi vsi, angeli in svetniki nebeški, pomagajte mi zahvaliti Jezusa.

L j u b e z e n. — O Jezus, moj Bog, ljubim te kolikor znam in morem, in želim te ljubiti tako, kakor si vreden. Daj, da te ljubim nad vse zdaj in vekomaj.

D a r o v a n j e s a m e g a s e b e. — O moj Jezus, ker si se ti meni

vsega izročil, se tudi jaz tebi vsega izročim. Tebi darujem svoje srce in svojo dušo, tebi posvetim vse svoje življenje, in tvoj hočem biti vekomaj.

U p a n j e. — O moj Jezus, zdaj, ko si prišel v mojo dušo, upam, da se ne ločiš od mene nikdar več, ampak da ostaneš s svojo milostjo vedno pri meni.

P r o š n j a. — Prosim te, o moj Jezus, podeli mi vse dušne in telesne milosti, o katerih veš, da bodo koristile moji duši, in pomagaj mojim predstojnikom, mojim staršem, prijateljem in dobrotnikom pa vernim dušam v vicah.

Po Mariji, z Marijo!

Pri svetem obhajilu ne pozabi nikoli blažene Device, ki nam je podarila Jezusa. Ko se je prikazovala v Lurdu, je dovolj jasno povedala, naj bo sveto Rešnje Telo središče našega dejanja in nehanja. Tako je dala nagib ve-

likim slovesnostim v čast svojemu Sinu v najsvetejšem zakramentu; razen tega je dosti razločno izrekla, da nas z Jezusom vred tudi ona vabi, naj se zatekamo vsak dan k božji mizi. Marija namreč srčno želi, da bi naše duše rastle v nadnaravnem življenju milosti božje; in ker ne more tega v njih povzročiti sama, nas tem bolj navaja k pripomočkom, kateri to življenje pospešujejo. Njena moč potem takem ne sega tako daleč, da bi nam mogla nadomestiti sveta obhajila, katera smo zamudili po lastni krivdi; pač pa nas lahko navaja, da sveto obhajilo zanaprej pogosteje in bolje pripravljeni prejemamo.

In res, najbolje se pripravimo za sveto obhajilo, pa najlepše se zahvalimo po njem, če se naslonimo na pomoč Marijino. Le poskusi, in videl boš, da govorim resnico. Pri takšni pripravi je spoznalo že mnogo služabnikov božjih ljubezen nebeške Matere do nas ljudi. Eden izmed njih na primer piše: »Kakor otrok, ki ve, da ima

pravico do vseh bogastev svoje matere, tako se hočem tudi jaz okoristiti z vsemi zaslugami, milostmi in prednostmi svoje Matere in Gospe, presvete Device Marije; njo hočem prositi, naj mi milostno posodi zaklad svojih čednosti ter daruje svojemu trikrat blaženemu Sinu svoje preobilne zasluge, da njeno bogastvo nadomesti mojo malo in revno gostoljubnost do Jezusa v svetem obhajilu. Tako upam, da bo nebeški Gost zadovoljen, kadar pride v moje srce.« Navadi se torej, da ne boš nikdar pristopil k mizi Gospodovi, ne da bi se spomnil Matere Marije. Na večer pred svetim obhajilom ji reci, naj si prilasti tvoje srce, da ga bolje pripravi za prihod svojega Sina. Zjutraj jo prosi pri ljubezni in spoštovanju, s katerim je v svojem prečistem naročju nosila Sina božjega in s katerim je po Gospodovem vnebohodu prejemala sveto obhajilo vsak dan, naj ti zadobi prav obilnih milosti svetega obhajila. In ko si prejel angelski kruh, jo zahvali, da

ti je dala tako krepilne dušne hrane, ter daruj Jezusu vse neizrekljive molitve in zahvale njenega prečistega Srca.

Naša ljuba Gospa najsvetejšega zakramenta, prosi za nas! (300 dni odpustka, če se moli pred svetim Rešnjim Telesom.)

IV. V izpodbudo!

Dajte nam obhajancev!

Živimo v času, »ko se katoliška vera in življenje po njej od vseh strani napadata, ko sta ljubezen do Boga in pobožnost tako nepopolni.«

Tako govori Pij X. In poglobitni pripomoček zoper to vidi v pogostnem in vsakdanjem svetem obhajilu. Kako neopravičeno so torej pred nekoliko leti očitali nekateri francoskim redovniškim učiteljem, češ mi hočemo, da nam vzgojite môž, a vi nam pošiljate same obhajance. Vprašajmo se vendar: Kje pa so sploh možje izvun ob-

hajancev? Da, bogatinov, častihlepnežev in veseljakov imamo več ko preveč; toda pokažite nam nesebičnih in požrtvovalnih mož izvun dejanskih kristjanov, to je izvun obhajancev! V nasprotje staviti »može« in »obhajance«, je naravnost bogokletno. Mar naš Gospod res ni delal in ne dela mož iz tistih, kateri se ž njim najtesneje združujejo? O da, delal jih je ter jih dela še vedno: saj uči skušnja, da so najznačajnejši možje in najpogumnejši kristjani tisti, kateri se hranijo s kruhom življenja. Ali morda niso bili možje prvi krščanski vsakdanji obhajanci, ki so vstajali od najsvetejše mize neustrašni kakor levi in goreči kakor ogenj, da govorim z nekim pisateljem one dobe. Če niso prejemale telesa Kristusovega, si niso upali pretrpeti mučeništva; ko so pa marljiveje pristopali k angelski mizi, so brez strahu postali spoznavavci in mučenci.

Iz tega je lahko spoznati, da je danes prav zato tako malo mož, ker

imamo premalo obhajancev. Dajte nam obhajancev, in imeli bomo može! Zakaj če je sploh kak pripomoček zoper propalost, ki tožijo o njej sveti oče in škofje, je ta pripomoček gotovo marljivejše prejemanje svetega obhajila.

Prvih kristjanov je bilo le malo sredi poganskega sveta; ali vsled svoje neustrašnosti in vsled moči, ki so jo zajemali v svetem Rešnjem Telesu, so dobivali vedno večji vpliv in ugled ter tako postali kvas, ki je prekvasil vse prostrano rimsko cesarstvo. Dandanes pa je kristjanov veliko; toda ker ne marajo za Kristusa, ki živi med njimi, so zgolj omahljivci, brez trdnega verskega prepričanja in brez odločne možatosti; morali bi biti sol brezverskega sveta, a se še sami čezdalje bolj bližajo brezverstvu. Zato po pravici ne neha klicati Pij X.: »Dajte nam obhajancev! Dajte nam obhajancev!« O poslušaj njegov mili glas vsaj ti! Ubogaj namestnika Kristusovega, odzovi se njegovemu vabilu,

kakor bi se nedvomno odzval vabilu Kristusa samega!

Pomni: Kako ne bi bilo sveto Rešnje Telo v današnjem navadnem življenju šola močatosti, ko je bilo ob času preganjanja šola junaštva. (S. Coubé.)

Dajte nam apostolov!

Obhajanec nekoliko časa sladko in mirno sloni na prsih Zveličarjevih, kakor je slonel sveti Janez. Toda le za malo časa. Ko se je namreč naužil moči in ljubezni, gre na delo med svoje brate, kakor je šel apostol ljubezni, sveti Janez. Zakaj dokler se ne posveti kakemu apostolskemu delu, ga Bog, ki je prišel v njegovo srce, neprestano opominja: »Kaj, otrok moj, ti spiš, toliko duš pa umira! Koliko je nesrečnikov, ki nimajo ničesar jesti, ki obupavajo in preklinjajo, in ti spiš! Koliko src se zastruplja s slabim čtivom; ti bi jim lahko pomagal z dobrimi knjigami,

pa rajši spiš! Koliko je slepcev, kateri ne vidijo luči mojega evangelija; lahko bi jih razsvetlil, a ti spiš! To-liko je pomilovanja vrednih, ki mi ropajo otroške duše; ti bi te duše lahko rešil ter mi jih vrnil, pa rajši spiš! Prostožidarstvo bedi, a ti spiš! Jaz sem v svoji Cerkvi v neprestanem boju, in ti navzlic temu spiš! Zbudi se vendar! Pokaži življenje! Začni se gibati!« In kdor prejema sveto obhajilo s pravim verskim duhom, ne more preslišati teh očitanj. Kdor nosi križanega Zveličarja v svojem srcu z ljubeznijo, hoče zanj tudi trpeti. Zato so pa bili tako delavni možje tisti veliki kristjani, ki so radi prejemale Jezusa v svetem obhajilu. Komu ni znan skoro najimenitnejši med njimi, namreč Garcia Moreno (Garsija Moréno), slavni predsednik ljudovlade ekvadórske v Južni Ameriki. Ta mož je bil neustrašen vojniki, velik državnik, mogočen ljudski voditelj, neumoren apostol dobrih načel. In kje je zajemal svojo bogato delavno moč?

Nikjer drugje nego v Srcu Jezusovem. Kadar je šlo za čast božjega Srca, mu ni bil pretežek noben trud. V svojem navdušenju je posvetil presvetemu Srcu celo svojo deželo ter mu sezidal spominsko cerkev. Zato ga je Bog tudi čudovito poplašal. Bilo je prvi petek v mesecu. Moreno je pristopil k svetemu obhajilu, in kmalu nato — srce je bilo tedaj še toplo od pričujočnosti božje — ga je neki prostozidar na povelje svojih tovarišev zavrato umoril. Tako je padel Garcia Moreno kot mučenec Srca Jezusovega. Da, to je bil velik mož dejanja, pravi vitez presvetega Srca! Naj bi bil za vzor vsem katoličanom, kateri nastopajo v javnem življenju in kateri se pečajo z državnimi ali z družabnimi vprašanji.

»Ti pa, mladina, ako hočeš biti za dobro vneta kakor on, prejemaj sveto obhajilo kakor on, prejemaj ga goreče, prejemaj ga pogosto, prejemaj ga vsak dan!« (S. Coubé.)

Darovanje samega sebe.

Dobri Učenik, ne vem sicer, kaj nameravaš z menoj, vendar ti hočem biti pokoren, nameravaj karkoli. Saj si moj Gospod, torej te moram jaz, tvoj služabnik, ubogati. Iz tvojih svetih rok sem pripravljen sprejeti vse. Ako me hočeš porabiti pri žetvi duš, bodi zahvaljen! Vem, da tolike milosti nisem vreden, ali ti si dober, in potrebe tvoje Cerkve so velike. Gospod, vzemi me za svojo lastnino! Ko bi se moral odpovedati vsemu, kar mi je najljubše, bi si štel v preveliko srečo, samo da bi mogel za to ceno odkupiti nebesa in veliko duš, še v večjo pa, ker bi ti s tem vsaj nekoliko povrnil tvojo ljubezen. Glej, izročim se ti popolnoma, ravnaj z menoj, kakor ti ljubo.

O Jezus, rekel si: »Prosite Gospoda žetve, da pošlje zanje delavcev.« Dobro, jaz že hočem biti tvoj delavec, ne zavrzi me.

Kvišku, bojevniki najsvetejšega zakramenta !

Pred petdesetimi leti sta pretila Cerkvni državi Piemont in državljanska vstaja. Pij IX. je zategadelj pozval katoličane, naj pridejo branit sveto posest. In res so se vzdignili in prišli v velikem številu iz Francije in Belgije, se združili v armado pod imenom »papeževi zuavi« ter odbijali deset let napade božjeropnih sovražnikov.

Mi smo bili tedaj še otroci in nismo mogli seči po orožju ter se bojevati zoper Garibaldijeve čete, dasiravno so napadi na sveto državo bridko vznemirili naša mlada srca. Zato smo poslušali svoje predstojnike, ki so nam naročali, naj sežemo po orožju molitve in zatajevanja, ter smo postali tako nekaki skrivni „zuavi“ molitve in dela.

Otroci dvajsetega stoletja, tudi na vas se obrača sveti oče in vas prosi pomoči. Ozrl se je po sveti Cerkvi ter

zapazil, kako velika nevarnost ji preti, a ne toliko od divjih sovražnikov, kakor od slabih kristjanov. In izbral si je geslo: »Vse prenoviti v Kristusu, obnoviti v kristjanih nauk Jezusov ter vrniti njih dušam nadnaravno življenje.« Mnogi verniki se namreč ne zavedajo, kaj je nadnaravna čast otrok božjih, bratov Jezusovih, templjev Svetega Duha, in vsled tega premalo skrbe, da bi to čast ohranili, povečali in razvili. Zato nam po pravici kliče sveti oče: Hodite k Jezusu v sveti hostiji, da boste mogli živeti nadnaravno življenje! Otroci in mladi ljudje, napolnajte se z milostmi svetega obhajila, da boste v naših težkih časih pogumni in popolni kristjani! Delajte s svojim zgledom na to, da se bodo kmalu zgenili tudi vaši očetje in matere, vaši bratje in sestre, vaši prijatelji in sorodniki ter pohiteli k najsvetejši mizi, ne pa samo oddaleč pogledovali na tiste, ki se hranijo s kruhom življenja.

Katoliški zavodi, skrbite, da se ta poziv svetega očeta uresniči zlasti pri vaših gojencih! In vi, mladi bojovníki za sveto obhajilo, zdramite se ter nastopite v obilnem številu! Bog tako hoče!

V svetem obhajilu je vse!

Leta 1888. je v Parizu na shodu častilcev najsvetejšega zakramenta monsignor Doutreloux (Dutrelú), škof iz Lutiha, to-le pripovedoval:

»Meseca decembra 1887. sem bil pri Don Bosku ter ga prosil, da bi ustanovil v stolnem mestu moje škofije kakšen zavod svojega reda. In odgovoril mi je: ‚Monsignor, kar me nagiblje, da navzlic mnogim drugim prošnjam ugodim ravno vaši, je to, da mesto Lutih vneta časti Najsvetejše. Moji redovníki si namreč prizadevajo povsod, kamor pridejo, da udomačijo pobožnost do svetega Rešnjega Telesa, zlasti pa, da razširijo pogostno sveto obhajilo.‘ Potem je še

dostavil: „V svetem obhajilu je vse!“ Te besede je izgovoril s tolikim prepričanjem, da jih more umeti le tisti, kdor jih je slišal iz njegovih ust. V svetem obhajilu je vse! Ta misel največjega sedanjega preosnovatelja delavskih slojev mi ostane vedno v spominu; iz nje sem v hipu izvedel silno veliko . . . Gospoda moja, posnemajmo tega svetega moža in skrbimo, da nam bodo njegove besede obilo koristile!

Da, v svetem obhajilu je vse, zakaj v njem je življenje!

V svetem obhajilu je molitev. V molitvi prosimo Boga raznih milosti; v svetem obhajilu prejememo Boga samega z vsemi zakladi njegove usmiljene dobrotljivosti. Sveto obhajilo je torej najmogočnejša in najsilnejša molitev.«

Sveto obhajilo nas varuje greha. Sveti Tomaž Akvinski pravi: »Greh je za dušo nekaka duhovna smrt. In če hočemo smrti varovati svoje telo, ga krepimo s hrano in z zdravili, a razen tega tudi branimo

pred škodljivimi zunanjimi vplivi. Ako pa hočemo smrti varovati svojo dušo, jo moramo krepčati s svetim Rešnjim Telesom, ki je duši obenem hrana, zdravilo in bramba zoper napade hudobnega duha.«

V svetem obhajilu je čistost. Prečisto telo Jezusovo je najmočnejše zdravilo zoper hudo nagnjenje. Leon XIII. veli: »Danes žge vse ljudi nenasitna želja po uživanju; tej kužni bolezni so vdani že izza prvih dni svoje mladosti. Toda sveto Rešnje Telo nam nudi izvrsten pripomoček zoper to strašno zlo.«

Sveto obhajilo nas sili in navaja k zatajevanju. Obhajalec se mora velikokrat malo premagovati, preden pride do Jezusa v svetem obhajilu: mora bolj zarana vstajati, več moliti, v cerkev hoditi, vedno bolj očiščevati svoje srce, bojevati se zoper strah pred ljudmi in zoper prezirljivo obnašanje staršev in prijateljev in tako dalje. Razen tega ga pozivlje sveto obhajilo, naj kolikor moči vestno

izpolnjuje svoje dolžnosti, zatajuje samega sebe ter se vadi v krščanski ljubezni do bližnjega.

V svetem obhajilu je trdna in popolna vera. Kdor rad hodi k mizi Gospodovi, kaže, da ni površen kristjan, temveč da veruje vse, kar uči katoliška Cerkev, da priznava najskrivnostnejšo versko resnico in da si prizadeva za kolikor moči bogoljubno življenje. Da, sveto obhajilo je imenitnejše nego vse druge pobožne vaje skupaj. V njem se nam poživljajo vsi nadnaravni darovi, katere smo prejeli pri svetem krstu, in zlasti še dar svete vere. Mimo tega nam daje sveto obhajilo moč, da moremo po veri tudi živeti, ne da bi zahtevalo od nas za to kakšne izredne pobožnosti.

V svetem obhajilu je stanovitnost. »Verjemi, da izvun svetega obhajila ni prave srčnosti in stanovitnosti, ampak da so resnično in nepremagljivo močni samo kristjani, ki pogosto prejemajo Jezusa v svetem Rešnjem Telesu.« (De Sonis.)

Zadnja beseda.

P o s k u s i ! Morda že veš, kaj se pravi, hoditi k božji mizi vsak teden ali vsakih štirinajst dni; ne veš pa še, kaj se pravi, prejemati sveto obhajilo vsak dan. Zatorej poskusi tudi to, čeprav le za kakih devet dni ali sploh za kratko dobo, in spoznal boš kmalu, da pametno ravnaš. Čuj, kako govore tisti, ki so to že poskusili. Neki trinajstleten otrok pripoveduje: »Sveto obhajilo prejemam vsak dan šele štirinajst dni, vendar že čutim, kako me nekaj navaja k dobremu ter odvrča od hudega. In to me dela mnogo srečnejšega, nego sem bil prej.« In eden izmed njegovih vrstnikov trdi: »Zdaj, ko hodim vsak dan k mizi Gospodovi, pričakujem z resničnim veseljem zjutranje svete maše; zdi se mi, da ne bi mogel biti brez svete maše in svetega obhajila niti en dan.«

Pomni tudi, kar pravi slavni o. Herman, veliki apostol svetega Rešnjega Telesa: »Še lepši nego dan

prvega je dan drugega svetega obhajila, in še lepši nego dan drugega je dan tretjega svetega obhajila in tako dalje.« Premišljuj te besede, in spoznal boš, da je res tako, zlasti če k mizi božji pogosto ali celo vsak dan pristopamo ter v milosti božji črezdalje bolj napredujemo.

Toda porečeš: »Ali naj potemtakem takoj začnem z vsakdanjim obhajilom? Mar ni bolje, če sprva malo redkeje hodim k najsvetejši mizi?«

Na to ti odgovorim: Jezus in sveta Cerkev tako ne uči. Ako te torej stanovske dolžnosti preveč ne ovirajo, prični z vsakdanjim obhajilom kar precej! K temu ti je treba samo malo požrtvovalnosti, pa korist in potrebo svetega obhajila moraš nekoliko bolj spoznati in nekaj več ljubezni do Jezusa pokazati. To so namreč tiste okoliščine, ki te še zadržujejo od božje mize. Le rasti v milosti od obhajila do obhajila, dokler ne prejmeš večnega obhajila v nebesih!

Molitev za razširjanje pobožnosti vsakdanjega svetega obhajila.

»O presladki Jezus, ki si prišel na ta svet, da vse duše obogatiš z življenjem svoje milosti ter se jim, da bi mogle to življenje v sebi ohraniti in gojiti, daješ vsak dan kot zdravilo v njihovih boleznih in v podporo v njihovi slabosti, ponižno Te prosimo, razlij dobrotljivo nanje svojega Sv. Duha, da bi se one, ki so morda omadeževane s smrtnim grehom, vrnile k Tebi in zopet prejele življenje milosti, ki so ga izgubile z grehi; one pa, ki so po Tvoji dobroti s Teboj združene, da bi, če le mogoče, pristopale vsak dan k tej nebeški pojedini, si po njej pokrepčane

pridobivale protistrupa zoper vsakdanje odpustljive grehe, mogle hraniti življenje milosti in tako vedno bolj očiščene dosegle večno blaženstvo v nebesih. Amen.«

Sv. oče podeli vsem vernikom, ki to molitev pobožno molijo, enkrat na dan 300 dni odpustka in popolni odpustek enkrat v mesecu na poljuben dan pod navadnimi pogoji, ako to molitev vsak dan molijo in kako cerkev ali očitno kapelo obiščejo. Rim, 14. decembra 1906.

V ljubljanski škofiji je ukazana ta molitev pri slovesni tridnevnici, ki se vrši vsako leto v počeščenje sv. Rešnjega Telesa in v pospeševanje pogostnega in vsakdanjega prejemanja sv. obhajila.

(Ljubljanski Škofijski list, leta 1910, str. 96.)

Kazalo.

	Stran
Predgovor	3
Uvod	7

I. Nagibi.

Potreba svetega obhajila	8
Daj nam danes naš vsakdanji kruh!	12
Daritev svete maše in sveto obhajilo	13
Ali ljubiš Jezusa Kristusa?	15
Angelski kruh	18
Po dobri spovedi	20
Več življenja!	22
Lep zgled	24

II. Predsodki in pomisleki. Pogostno sveto obhajilo v raznih okoliščinah.

Predsodki	26
Nekaj pričevanj	43
Sv. obhajilo in učenje	48
Zanikarnežem	51
Potreba sv. obhajila o počitnicah	52

III. Skrivnost vrednega sv. obhajila.

Potreba priprave in zahvale	55
Priprava za sv. obhajilo	59
Zahvala po svetem obhajilu	61

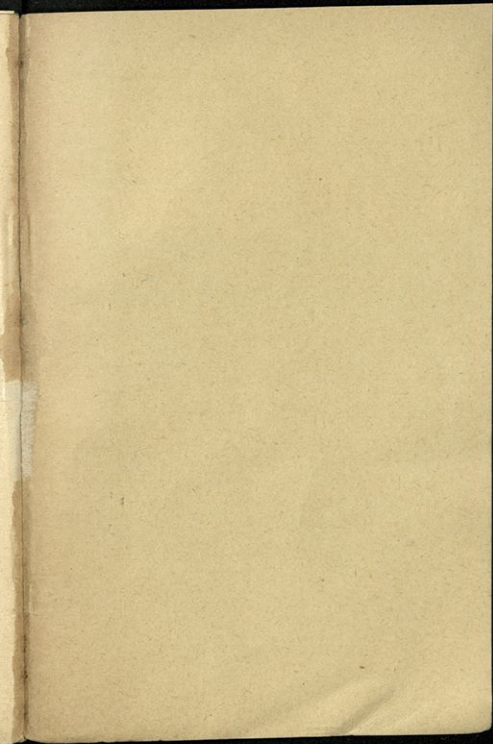
Kratka priprava za sv. obhajilo . . .	64
Kratka zahvala po sv. obhajilu . . .	66
Po Mariji, z Marijo!	67

IV. V izpodbudo !

Dajte nam obhajancev!	70
Dajte nam apostolov!	73
Kvišku, bojevniki najsvetejšega zakramenta!	77
V sv. obhajilu je vse!	79
Zadnja beseda	83

Molitev za razširjanje pobožnosti vsakdanjega sv. obhajila	85
--	----

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIČNICA

00000476293